

BEN ZO TERUG

MARY
KUBICA

Ben zo terug

Vertaling Eefje Bosch

HarperCollins

© 2016 Mary Kyrychenko
Oorspronkelijke titel: *Don't You Cry*
Vertaling: Eefje Bosch
Omslagontwerp: twelph.com
Omslagbeeld: James Walker / Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 1760 0
NUR 305
Eerste druk 2016

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor Pete

Zondag

Quinn

Achteraf gezien had ik gelijk moeten weten dat er iets niet helemaal in de haak was. Het knarsende geluid midden in de nacht, het open raam, het lege bed. Later weet ik mijn nonchalance aan van alles en nog wat, alles van koppijn tot vermoeidheid, tot aan volslagen domheid.

Maar toch.

Ik had gelijk moeten weten dat er iets niet in de haak was.

Ik word wakker van de wekker. Esthers wekker die twee deuren verder staat te blèren.

‘Zet uit dat ding,’ grom ik en druk mijn kussen op mijn hoofd. Ik ga op mijn buik liggen, duik onder een tweede kussen om het geluid te dempen en trek in één moeite door ook de deken over mijn hoofd.

Verloren moeite, ik blijf het horen.

‘Godsamme, Esther,’ roep ik, terwijl ik de dekens naar het voeteneind trap en opsta. Naast me klinkt wat sputterend geritsel, dichte ogen

die de deken terug naar zich toe proberen te trekken, een geïrriteerde zucht. Nu proef ik de alcohol van gisteravond, iets wat *cranberry smash* heette, en een whisky, en een *Tokyo iced tea*. Als een hoelahoep draait de kamer om me heen, en ineens zie ik mezelf weer over een groezelige dansvloer zwieren met een of andere gast die Aaron of Darren heette, of Landon of Brandon. Diezelfde gast die me toen ik wegging vroeg of ik een taxi wilde delen en die nu nog steeds in mijn bed ligt. Die ik nu een duwtje geef en vertel dat hij weg moet, terwijl ik de deken weer uit zijn handen trek. ‘Mijn huisgenootje,’ zeg ik, met een por tussen zijn ribben, ‘is wakker. Je moet weg.’

‘Heb je een huisgenootje dan?’ vraagt hij. Hij gaat rechtop in bed zitten, maar is nog helemaal slaperig. Hij wrijft zijn ogen uit en op dat moment zie ik het, in het vage licht van een lantaarnpaal dat door het raam naar binnen valt op het omgewoelde bed: hij is twee keer zo oud als ik. Haar dat er in de flauwe gloed van de barverlichting – en onder de invloed van een gezonde dosis alcohol – nog bruin uitzag is nu middelgrijs. De kuiltjes in zijn wangen zijn helemaal geen kuiltjes, maar eerder lachplooien. Rimpels.

‘Godsamme, Esther,’ fluister ik weer, omdat ik weet dat het niet lang meer duurt voor mevrouw Budny van beneden met de stok van haar vloerwisser tegen het plafond timmert om een eind aan het lawaai te maken.

‘Je moet weg,’ zeg ik nog een keer, en hij vertrekt.

Ik volg het spoor van lawaai naar Esthers kamer. De wekker, een snerpend geluid als het lied van een sprinkhaan. Mompelend loop ik verder de donkere gang door, met één hand langs de muur trekkend. Pas over een uur komt de zon op. Het is nog geen zes uur. Esthers wekker gaat zoals elke zondagochtend flink tekeer. Tijd voor de kerk. Esther, met haar zilveren, geruststellende stem, zingt al zo lang ik me kan

herinneren elke zondagochtend in het kerkkoor van de katholieke kerk aan Catalpa Avenue. Heilige Esther, noem ik haar altijd.

Als ik Esthers slaapkamer binnenkom, valt me als eerste op hoe koud het er is. Vlagen ijskoude novemberlucht drijven door het raam naar binnen. Een stapeltje papier op haar bureau – op zijn plek gehouden door een zwaar studieboek, *Inleiding tot de arbeidstherapie* – ligt ritselend te wapperen in het briesje. Aan de binnenkant van het raam zit een laagje rijp, de condens loopt in straaltjes over de glazen ruiten. Het raam is helemaal omhooggeschoven. Het glasvezelscherm is weggehaald, zorgvuldig op de grond gezet.

Ik leun uit het raam om te zien of Esther op de brandtrap zit, maar buiten is de wereld – ons blokje huizen in Chicago – stil en donker. Llangs de straat staan auto's geparkeerd, bedekt onder de laatste lading dode bladeren. Er zit een laagje rijp op de auto's en het vergelende gras dat snel van kleur verschiet; binnenkort zal het afsterven. Uit dakventilatiepijpen kringelt rook omhoog, die de ochtendlucht in drijft. Heel Farragut Avenue is in diepe rust, behalve ik.

De brandtrap is leeg; Esther zit er niet.

Ik draai weg van het raam en zie Esthers dekens op de vloer liggen, een feloranje dekbed en een blauwgroene spreij. 'Esther?' zeg ik, terwijl ik door het vierkante kamertje loop dat maar nauwelijks ruimte biedt voor haar tweepersoonsbed. Ik struikel over een hoopje op de grond gesmeten kleren en mijn voeten raken verstrikt in een spijkerbroek. 'Wakker worden,' zeg ik terwijl ik een ram op de wekker geef om hem tot zwijgen te brengen. Maar in plaats daarvan zet ik per ongeluk de radio aan, en schalt er een oorverdovend lawaai door de kamer, ochtendgepraat onder het gesnerp van de wekker. 'Godsamme,' vloek ik en dan, omdat ik mijn geduld aan het verliezen ben: 'Esther!'

Dan zie ik het, terwijl mijn ogen wennen aan het donker in de kamer: Heilige Esther ligt niet in bed.

Uiteindelijk krijg ik de wekker uit en doe ik het licht aan. Ik vertrek mijn gezicht van de koppijn, het resultaat van een iets te losbandig avondje. Ik kijk nog een keer, om zeker te weten dat ik Esther niet per ongeluk over het hoofd heb gezien, en zoek ook onder de berg dekens op de vloer. Dat slaat nergens op, dat weet ik ook wel, maar toch doe ik het. Ik kijk in haar kast; ik kijk in het badkamertje, waar mijn blik dwaalt langs de enorme verzameling veel te dure cosmetica die we samen gebruiken en die her en der ligt neergegoid.

Maar Esther is nergens te bekennen.

Slimme beslissingen zijn niet mijn sterke kant. Wel die van Esther. Misschien bel ik daarom wel niet gelijk de politie, omdat Esther er niet is om te zeggen dat ik dat moet doen. Maar heel eerlijk gezegd komt het ook niet als eerste in me op dat er iets gebéúrd is met Esther. Ook niet als tweede, derde of vierde, dus geef ik me over aan mijn kater, doe het raam dicht en kruip mijn bed weer in.

Als ik de tweede keer wakker word is het na tien. De zon schijnt en op Farragut Avenue rennen allemaal mensen van en naar de koffie- en bageltentjes voor hun ontbijt of lunch, of wat mensen om tien uur 's ochtends dan ook mogen eten en drinken. Ze zijn stevig ingepakt in donsacks en wollen trenchcoats, hebben hun handen diep in hun zakken, een muts op hun hoofd. Je hoeft geen genie te zijn om te snappen dat het koud is.

Maar ik, ik zit binnen op de kleine roze bank in de woonkamer, te wachten tot Heilige Esther thuiskomt met een hazelnootkoffie en een bagel. Omdat ze dat altijd doet op zondag na haar kerkkoor. Dan neemt ze koffie en een bagel voor me mee, die we aan de kleine keukentafel opeten terwijl we het leven doornemen, van kleine kinderen die

door de mis heen huilden tot aan de dirigent van het koor die zijn bladmuziek kwijt was, tot aan de smakeloze dingen die ik de avond ervoor had gedaan; te veel drinken, een gast die ik amper kende mee naar huis nemen, een of andere anonieme kerel die Esther nooit te zien krijgt maar wel te horen, dwars door de flinterdunne muurtjes van ons appartement heen.

Gisteravond ben ik uit geweest, maar Esther ging niet mee. Ze wilde thuisblijven om uit te rusten. Ze begon verkouden te worden, zei ze, maar nu ik eraan terugdenk merkte ik nergens aan dat ze ziek was – ze hoestte niet, nieste niet, had geen waterige ogen. Ze lag op de bank, diep onder haar deken in haar gemakkelijke katoenen pyjama. *Kom nou mee*, had ik haar gesmeekt. Er was net een nieuwe bar open op Balmoral Avenue waar we ontzettend graag heen wilden, zo'n chique, flauw verlichte loungeachtige tent waar ze uitsluitend martini's serveerden.

Kom nou mee, smeekte ik, maar ze zei nee.

Dan verpest ik de avond alleen maar, Quinn, zei ze. *Ga maar zonder mij. Dan wordt het veel leuker.*

Zal ik anders hier blijven? vroeg ik, maar dat was een halfslachtig voorstel. *Dan bestellen we wat te eten*, zei ik, maar ik wilde helemaal niks bestellen. Ik had een nieuw babydolljurkje en hakken aan, ik had mijn haar gedaan en zat strak in de make-up. Ik had zelfs mijn benen geschoren voor deze avond; echt niet dat ik thuis ging blijven. Maar ik had het in elk geval aangeboden.

Esther zei nee, dat ik zonder haar moest gaan en veel plezier.

En dat had ik. Ik ging zonder haar en had plezier. Maar ik ging niet naar die martinibar. Nee, die bewaarde ik voor Esther en mij om nog een keertje samen te doen. Uiteindelijk kwam ik in een of ander schimmig karaokebarretje terecht, waar ik te veel dronk en een onbekende man oppikte.

Toen ik die nacht thuiskwam lag Esther al in bed, met haar deur dicht. Tenminste, dat dacht ik.

Maar nu vraag ik me af, terwijl ik hier op de bank de verwickelingen van vanochtend op me in laat werken: waarom zou Esther in vredesnaam door het raam van de brandtrap zijn verdwenen?

Ik blijf maar denken, maar ik kom steeds bij hetzelfde uit: een beeld van Romeo en Julia, de befaamde balkonscène, waarin Julia Romeo vanaf het balkon van haar huis de liefde verklaart (wat zo ongeveer het enige is wat ik me nog van mijn middelbare school herinner, buiten het feit dat een balpen het beste wapen is om propjes mee te schieten).

Zou dat de reden zijn dat Esther midden in het nacht het raam uit was geklommen: een mán?

Natuurlijk vergiftigt Romeo zich aan het eind van dat verhaal en steekt Julia zichzelf met een dolk neer. Ik heb het boek gelezen. Sterker nog, ik heb de film gezien, de bewerking uit de jaren negentig met Claire Danes en Leonardo DiCaprio. Ik weet hoe die afloopt, met Romeo die zijn gif drinkt en Julia die zichzelf met zijn wapen een kogel door het hoofd jaagt.

Op dit moment kan ik weinig anders doen dan wachten, dus blijf ik op de kleine roze bank zitten en wacht, starend naar de lege keukentafel, tot Esther weer thuiskomt, of ze nou de nacht in haar bed heeft doorgebracht of uit het raam op de tweede verdieping van onze flat is geklommen. Dat maakt me niet uit. In mijn pyjama – een shirt met knoopjes en een flanelen boxersshort, wollen antislipsokken die mijn voeten sieren – blijf ik op mijn koffie en bagel wachten. Maar vandaag komen die niet en ik neem het Esther kwalijk dat ik het deze dag moet stellen zonder ontbijt en cafeïne.

Zo tegen het middaguur doe ik wat iedere zichzelf respecterende volwassene zou doen: ik bestel iets bij Jimmy John's. Het duurt een dikke drie kwartier voor mijn Turkey Tom wordt bezorgd, waarin ik mezelf ervan overtuig dat mijn maag zichzelf inmiddels aan het verteren is. Het is zeker veertien uur geleden dat ik iets te eten heb gehad, en met dat opgeteld bij het overschot aan alcohol, ben ik er vrij zeker van dat ik net zo'n opgezette buik heb als die verhongerende kinderen op tv.

Ik heb geen energie. De dood ligt op de loer. Misschien leg ik het loodje wel.

En dan gaat de zoemer vanaf de begane grond en kom ik vliegensvlug overeind. Bezorging! Ik begroet de jongen van Jimmy John's bij de deur, geef hem zijn fooi, een paar schamele dollars die ik ergens heb weten op te duikelen in een envelop die Esther in de keukenla had gelegd met het opschrift HUUR.

Gebogen over een industrieel salontafeltje eet ik mijn lunch en doe dan wat iedere zichzelf respecterende volwassene zou doen als haar huisgenootje vermist is. Ik snuffel rond. Zonder ook maar enige wroeging, zonder ook maar enig schuldgevoel, ga ik Esthers kamer binnen.

Esthers kamer is het kleinst, ongeveer even groot als een ruime vrieskist. Haar tweepersoonsbed neemt de volledige kamer in beslag, van bordkartonnen muur tot bordkartonnen muur, waardoor er haast geen loopruimte meer overblijft. Dat is wat je in Chicago voor elfhonderd dollar krijgt: bordkartonnen muurtjes en een vrieskist.

Ik glip langs het voeteneind, struikel over de berg beddengoed die nog steeds op de bekraste houten vloer ligt en kijk naar de brandtrap buiten, een verzameling ladders en stalen roosters die aan het raam van Esther grenst. Toen ik hier jaren geleden kwam wonen maakten we daar nog grapjes over, over dat zij weliswaar de kleinste kamer kreeg, maar ook, vanwege de brandtrap bij haar raam, degene was die een

brand zou overleven, mocht het hele gebouw op een dag in vlammen opgaan. Dat vond ik geen probleem. Nog steeds niet, eigenlijk, omdat ik niet alleen een bed en bureau en ladekast in mijn kamer heb staan, maar ook een papasanstoel. En er is in het hele gebouw nog nooit brand uitgebroken.

Opnieuw vraag ik me af waarom Esther in vredesnaam midden in de nacht het raam uit zou klimmen. Wat is er mis met de voordeur? Het is niet alsof ik me zorgen maak, want dat is echt niet zo. Esther is wel vaker die brandtrap op geklommen. We hebben er maar wat vaak gezeten, om naar de maan en de sterren te kijken en cocktails te drinken, alsof het een balkon was, met onze voeten boven een smerig steegie van Chicago bungelend. Het was een beetje 'ons ding', om languit te gaan liggen op het oncomfortabele stalen rooster van de groezelige zwarte brandtrap en onze geheimen en dromen met elkaar te delen, met het rasterwerk van het meedogenloze metaal in onze huid gedrukt, net zolang tot onze rug sliep.

Maar zelfs al heeft ze gisteravond op de brandtrap gezeten, op dit moment zit Esther er beslist niet.

Waar zou ze kunnen zijn?

Ik kijk in haar kast. Haar lievelingslaarzen zijn weg, alsof ze moedwillig haar schoenen heeft aangetrokken, het raam heeft opengezet en naar buiten is geklommen.

Ja, zeg ik tegen mezelf. Dat is precies wat ze gedaan heeft, en dit vermoeden stelt me gerust. *Er is niks met haar aan de hand*, zeg ik tegen mezelf.

Maar dan nog. Waarom?

Vanuit het raam kijk ik naar de rustige middag. De massale run op koffie van die ochtend heeft inmiddels plaatsgemaakt voor een koffiedip; er is geen hond te bekennen. Ik stel me voor dat half Chicago voor

de buis zit, om de zoveelste verbluffende nederlaag van de Bears mee te kunnen maken.

En dan draai ik me van de brandtrap af en begin ik aan een grondige inspectie van Esthers kamer. Wat ik aantref is een niet-gevoerde vis. Een enorme hoop vieze was die uit een plastic wasmand in de kast puilt. Skinny jeans. Leggings. Jeggings. Beha's en omaonderbroeken. Een stapel witte hemdjes, zorgvuldig opgevouwen en naast de wasmand neergelegd. Een potje ibuprofen. Een flesje water. Studieboeken in torenhoge stapels naast haar IKEA-bureau, samen met dat boek dat wat willekeurige papieren op hun plek houdt. Ik leg mijn hand op de greep van een bureaula, maar kijk er niet in. Dat zou op de een of andere manier onbeleefd zijn, nog onbeleefder dan het doorneuzen van de spullen op haar bureau: haar laptop, haar iPod, haar koptelefoon en al die dingen.

Aan de muur hangt aan een punaise een foto van Esther en mij, die vorig jaar genomen is. Het was kerst en samen stonden we voor onze plastic kerstboom een selfie te maken. Ik glimlach als ik eraan terugdenk, aan hoe Esther en ik samen door bergen sneeuw hadden gesjouwd om die boom op te halen. Op de foto staan Esther en ik dicht tegen elkaar aan, met de takken van de boom tegen ons hoofd, en onze kleren helemaal onder het engelenhaar. We staan te lachen, ik met een zelfgenoegzame grijns en Esther met haar vriendelijke glimlach. De boom is van Esther, ze bewaart hem in een opslagruimte bij ons in de straat, een box van drie bij twee waar ze voor zestig dollar per maand oude gitaren, een luit en alles wat ze verder niet in haar piepkleine slaapkamertje kwijt kan bewaart. Haar fiets. En die boom dus.

We waren er afgelopen december samen heen gegaan, op een missie om de kerstboom te vinden. We ploeterden door lagen verse sneeuw, waar onze voeten in vast bleven zitten, alsof het drijfzand was. Het

sneeuwde nog steeds, met van die grote sneeuwvlokken die als dikke, donzige watten uit de lucht vielen. De langs de straat geparkeerde auto's waren volledig ingesneeuwd: ze moesten worden uitgegraven of blijven wachten tot het een paar graden boven nul werd. De helft van de stad lag stil vanwege de sneeuwstorm, het was zeldzaam stil op straat terwijl Esther en ik gestaag voort sjokten en uit volle borst kerstliedjes zongen omdat er toch haast niemand in de buurt was. Alleen sneeuwruimers trotseerden die dag de straten van de stad, en zelfs die schoven in een zigzagstreep voort. Vanwege het weer hoefden Esther en ik die dag allebei niet te werken.

En dus ploeterden we naar de berging om dat kleine plastic boompje op te sporen en mee naar huis te slepen voor de feestdagen, waarbij we even in de betonnen gang bleven staan om een melig dansje voor de beveiligingscamera te doen, waarna we helemaal in een deuk lagen. We zagen de werknemer helemaal voor ons – een griezelige, stille, introverte man – die bij de receptie zat toe te kijken hoe wij op het scherm een Ierse horlepiep weggaven. We bleven maar lachen en toen we uiteindelijk waren bijgekomen maakte Esther het hangslot open, waardoor we naar binnen konden. We begonnen box 203 te doorzoeken, waarbij ik maar bleef doorratelen over de ironie van dat getal, aangezien mijn eigen ouders op David Drive 203 woonden. *Het lot*, zei Esther, maar ik zei dat het meer een gevalletje stom toeval was.

Aangezien de boom uit elkaar was gehaald en in een doos zat, was hij niet makkelijk te vinden. Er stonden een hoop dozen in die berging. Een hele hoop. En per ongeluk stuitte ik kennelijk op de verkeerde, want toen ik het deksel van een doos afhaalde en er een stapel foto's van een gelukkig gezinnetje tevoorschijn kwam en ik er eentje van omhooghield en aan Esther vroeg: *Wie is dit?* griste ze hem snel uit mijn vingers en zei ijskoud: *Niemand*. Ik had niet echt de kans gehad om de

foto te bekijken, maar evengoed zag het er niet uit als niemand. Maar ik drong niet verder aan. Esther had het niet graag over haar familie. Dat wist ik al. Daar waar ik aan de lopende band over mijn gevoelens liep te zuchten en te steunen, hield Esther de hare voor zichzelf.

Ze gooide de foto terug in de doos en deed het deksel er weer op.

We vonden de boom en sjouwden hem mee naar huis, maar eerst gingen we langs ons lievelingsrestaurantje, waar we nagenoeg alleen zaten en midden op de dag pannenkoeken aten en koffie dronken. We keken naar de vallende sneeuw. We lachten om de mensen die zich er een weg doorheen probeerden te banen, of hun auto onder bergen sneeuw uit probeerden te scheppen. Zij die het geluk hadden hem eruit te krijgen eisten hun parkeerplaats voor zichzelf op. Ze zetten er willekeurige spullen op – een emmer, een stoel – zodat niemand anders zijn auto daar zou neerzetten. Parkeerplekken waren hier goud waard, helemaal in de winter. Die dag sloegen Esther en ik dit vanuit het raam van het restaurantje allemaal gade – we keken toe terwijl onze burenstoelen uit hun huis haalden om aanspraak op de uitgeschepte parkeerplaatsen te maken, die binnenkort weer onder een dik pak sneeuw zouden liggen – en waren dankbaar voor het bestaan van het openbaar vervoer.

En daarna droegen Esther en ik die boom mee naar huis, waar we hem de hele avond optuigden met lichtjes en versieringen. Na afloop ging Esther in kleermakerszit op de roze bank zitten en tokkelde ze op haar gitaar terwijl ik mee neuriede: Stille nacht, Jingle Bells. Dat was vorig jaar, het jaar dat ze wollen slofsokken voor me had gekocht om mijn voeten warm te houden omdat ik het in ons appartement vierentwintig uur per dag, zeven dagen per week, koud had. Bijna nooit had ik het warm. Het was een attent cadeautje, een gevoelig cadeautje, dat liet zien dat ze naar me geluisterd had toen ik te pas en te onpas over

mijn koude voeten liep te klagen. Ik kijk omlaag naar mijn voeten en daar zijn ze: de wollen slofsokken.

Maar waar is Esther?

Ik ga verder met zoeken, naar wat ik niet weet, maar ik vind alleen verdwaalde pennen en vulpotloden. Een knuffeltje van toen ze klein was, morsig en versleten, zit verstopt op de plank van een piepklein kastje waarvan de deuren niet meer in de rails zitten. De bodem van de kast staat vol schoenendozen. Ik kijk erin en zie dat werkelijk elk paar verstandig en saai is: platte schoenen, instappers, gympen.

Helemaal niets met hakken.

Helemaal niets in een andere kleur dan zwart, wit of bruin.

En een briefje.

Een briefje boven op het IKEA-bureau, in de stapel papier onder het arbeidstherapieboek, tussen een mobiele telefoonrekening en een huiswerkopdracht.

Een briefje, niet verzonden en in drieën gevouwen alsof ze op het punt had gestaan het in een envelop te doen en te versturen, maar toen werd afgeleid.

Ik draai de dop weer op het water; ik raap de pennen op. Hoe is het mogelijk dat ik nooit heb gemerkt dat Esther zo slordig is? Daar blijf ik even bij stilstaan. Wat weet ik nog meer niet over mijn huisgenootje?

En dan lees ik het briefje, omdat, nou ja, hoe zou ik ooit het briefje níét kunnen lezen? Het is een briefje, en nogal stalkerig. Het is getypt – typisch iets voor Heilige Esther om zoiets neurotisch te doen – en ondertekend met *Veel liefs*, met een *E* en een *V. Veel liefs, EV*, Esther Vaughan.

En dan valt het kwartje: misschien is Heilige Esther helemaal niet zo'n heilig boontje.

Alex

Laat één ding alsjeblieft duidelijk zijn: ik geloof niet in spoken.

Voor alles is een logische verklaring te vinden: iets simpels als een loszittend lichtpeertje. Een kapotte lichtknop. Een probleem met de bedrading.

Ik sta in de keuken, waar ik met één schoen aan en één schoen uit het laatste restje Mountain Dew achteroversla en de tweede zwarte gym aantrek, als ik aan de overkant van de straat een licht zie knipperen. *Aan. Uit. Aan. Uit.* Als een onbewuste spierverrekking. Een hamstringblessure. Een zenuwtrekje. Een tic.

Aan. Uit.

En dan houdt het op en weet ik niet eens meer zeker of het wel echt gebeurd is of dat ik het me verbeeld heb.

Pa ligt op de bank als ik de deur uit ga, met zijn armen en benen alle kanten op. Er staat een open fles Canadese whisky op de salontafel – Gibson's Finest – waarvan de dop waarschijnlijk ergens tussen

de kussens van de bank ligt, of in een klamme handpalm zit geklemd. Hij snurkt, zijn borstkas klinkt als een oosterse diamantrelslang. Zijn mond staat open, met zijn hoofd ligt hij over de armleuning van de bank zodat hij als hij uiteindelijk wakker wordt – met een kater, ongetwijfeld – zeker weten een stijve nek heeft. In de kamer hangt de stank van ochtendadem, die als uitlaatgas zijn open mond uit komt – nitrogeen, kool- en zwaveloxide zweven door de lucht, waardoor die zwart wordt. Niet in het echt, maar zo stel ik het me voor, zwart, terwijl ik mijn hand voor mijn neus hou om het niet te hoeven ruiken.

Pa heeft nog steeds zijn schoenen aan, donkerbruine leren laarzen, de linker niet gestrikt, rafelige veters die langs de bank omlaaghangen. Hij heeft zijn jas aan, een nylon ding met rits in de kleur van dennenbomen. Uit de stank van ouderwetse cologne kan ik de details van zijn nacht opmaken, weer zo'n trieste avond die stukken beter was verlopen als hij eraan had gedacht zijn ring af te doen. De man heeft meer haar dan een man van zijn leeftijd zou moeten hebben, kortgeknipt, en toch vol aan de boven- en zijkant, een roodbruine kleur die goed bij zijn blozende huid past. Andere mannen van zijn leeftijd worden kaal, krijgen dunner wordend haar of worden helemaal kaal. Ze worden ook dik. Maar pa niet. Dat is een knappe vent.

Maar toch, zelfs in zijn slaap, zie ik mislukking. Hij is de moed verloren, wat voor een vijfenveertigjarige man veel erger is dan wat vetrolletjes en een terugtrekkende haarlijn.

Hij is ook een zuiplap.

De tv staat nog aan van gisteravond, inmiddels zijn er tekenfilmpjes op. Ik zet hem uit en loop de deur uit, terwijl ik naar de bouwval aan de overkant kijk waar ik het licht nog maar een paar minuten geleden vandaan zag komen. *Aan, uit.* Het is een minimaal, traditio-

neel woonhuis, schoolbusgeel, een betonnen plaat die als veranda dient, aluminium gevelbeplating, een kapot dak.

Er woont niemand in dat huis. Niemand wil daar wonen, net zomin als ze een wortelkanaalbehandeling of blindedarmoperatie zouden willen. Vele winters geleden is er een waterpijp bevroren en gesprongen – dat wordt tenminste beweerd – waardoor het vanbinnen helemaal onder water kwam te staan. Sommige ramen zijn dichtgespijkerd met triplex, dat door een paar wannabegangs is beklad. De tuin wemelt van het onkruid, het grasveld is compleet overwoekerd. Een regenpijp hangt los langs de gevel en de afvoer ligt nu in onbruik op het grasveld. Daar zal binnenkort een pak sneeuw op liggen.

Het is niet het enige huis in de straat dat er verlaten bij staat, maar wel het enige waar iedereen het altijd over heeft. De economie en de huizenmarkt hebben gezorgd voor de andere verrotte, verlaten huizen, het verval waardoor de waarde van de overige huizen gekelderd is en een ooit idyllische buurt nu niet meer om aan te zien is.

Maar dat geldt niet voor dit huis. Dit huis heeft zijn eigen verhaal.

Ik steek mijn handen diep in de zakken van een grijs jack en loop snel door.

Het meer is boos, deze ochtend. Golven slaan tegen de rand van de kust, waardoor het water over het zand klotst. Koud water. Het kan niet meer dan anderhalve graad zijn. Net warm genoeg om niet te bevriezen, nog niet tenminste – niet zoals afgelopen winter toen de vuurtoren onder een laag ijs zat, de deining van Lake Michigan midden in de lucht bevroren was, zich nog vastklampend aan de randen van de houten pier. Maar dat was afgelopen winter. Nu is het herfst. Het meer heeft nog tijd zat om te bevriezen.

Ik loop een paar meter bij het meer vandaan zodat mijn schoenen